

Serfőző Simon

Tőlük ragyog

Nem a Nap,
felcsavart lánggal
kiakasztva az égbe,
nem a Hold, csillagok,
nem azok,
hanem a májusi virágok
fákon, bokrokon,
ők világítanak akkora fénnel,
pásztáznak nappal, éjjel,
hogy szétlátok szerte
ez égi, földi világon.

Ők sugarazzák a fényt.
Ők, a kigyulladt pipacsok,
margaréták, búzavirágok.
Ők fényszóróznak,
a rózsák, tulipánok,
hogy nincsenek árnyékok,
homályt
a távol pókhálós zugaiban se
látni sehol.

Nem a villanyégők,
neonok, reflektorok,
hanem a lobogó jácintok,
ibolyák, nárciszok,
s mind a többiek:
a bodzák, pitypangok,
a fehérén, zölden, kéken, sárgán
világítók,
ők vetítik fénnel tele
a reggelt, nappalt, alkonyatot.
Tőlük fénylenek az egek.
A Nap is tőlük
ragyog.

Mégis lüktet

Kilökött szélekre az idő,
s elől szerettem volna járni.
Akkor is: arcom gyöngyözzön,
küszködjek szakadásig!

A galádságok ugyanazok,
a pihesenkik se gyengédebbek.
Egyik fejsze mint a másik,
orvul nekem esnek.

Országnyi húsvágó deszkán
darabolják szívverésem.
Mégis: lüktet, ver tovább,
a Napban vöröslök a vérem.